

Három szempontból vesszük vizsgálat alá ezt az első keresztyén gyülekezeti imádságot: hogyan, miért és milyen eredménnyel imádkoztak?

HOGYAN?

1. Egy szívvel-lélekkel. Semmi sem tud olyan erősen összekapcsolni, mint az imádság. Mégpedig az olyan imádság, amit a Szentlélek fegyelme alatt, és Isten Ígéje igazságának a fényében mondanak el. Az ilyen imádság eggyé forraszt Istennel és egymással. Ennek az egységnek a következménye a nagy nyugalom. Ez az imádság nem ideges emberek imádsága. Nem hisztériában, vagy ~~körök~~ tömegőrületben egyek, hanem a nyugalomban. Itt szó sincs nyugtalanságról, pánikról. De nem is járnak a fellegekben. A valóság talaján maradnak, amikor felemelik szavukat Istenhez. Nem győzelmi dalt énekelnek, mert tudják, hogy a dráma még tart, csak két felvonás közötti szünetben vannak most.

2. Az Írásra emlékezve. Ennek az imádságnak a nyomait három helyen is megtaláljuk az Ószövetségben. Így imádkoztak a Léviták, Jésua és társai Jeruzsálem újjáépítése idején /Neh 9,6/, így imádkozott Jeremiás, amikor mezőt vásárolt Anatótban, a jobb jövőt jelképezve vele /Jer 32,17/, és így imádkozott Ezékiás király AsszírIA fenyegetése árnyékában /És 37,15/.

Ebben az imádságban döntő szerepe van a 2. zsoltárnak. Általa az Írás közvetlen közelségébe kerülnek, mert ennek a messiási zsoltárnak a kijelentését "merészen" - de tegyük csak hozzá nyugodtan azt is -, hogy gyermeki hittel a saját helyzetükre alkalmazzák. Az Ige és az imádság egységét szemlélhetjük itt. S el ne feledjük: Ige - imádság nélkül - száraz keresztyén élet; imádság - Ige nélkül - rajongó keresztyén élet; Ige és imádság együtt - egészséges keresztyén élet.

3. Az események mögött Istent látva. Imádságként hang-